

i disse Districter, saasnart som muligt, komme til at nyde Godt af de Goder, som saaledes ere blevne dem tilfagte. Udvalget kunde ikke andet end være af den Formening, at det fra alle Sider maatte betragtes som særdeles beklageligt, hvis dette ikke skulde kunne naaes allerede i indværende Aar, og hvis det skulde kunne siges, at Aarsagen til, at de Forhaabninger, som de nævnte Districters Beboere med saamegen Grund ville have dannet sig, saaledes blive stufede, var at søge hos Rigsdagen, fordi man ikke her havde kunnet blive enig om den Form, hvorunder det tgl. Tilfagn maatte fremtræde som Lov, for at komme til praktisk Udførelse; Comiteen har derfor fundet, at det vilde være lidet forsvarligt, — selv om man havde visse Theorier, som man ansaae for rigtige, om, hvad der kunde være ønskeligt at faae fastsat ved en ny Ordning af Jagtforholdene, men om hvilke Theorier man dog maatte vide, at der var meget forskellige Meninger, — om man da vilde bestræbe sig for at faae Bestemmelser, som stode i Overensstemmelse med saadanne Theorier, satte igjennem her i Thinget, dersom dette kunde have til-Følge, at den hele Sag paa et følgende Stadium derved kunde bringes til at gaae istaa. Den beqvemeste Vej, som Comiteen nu kunde have gaaet, idet den gik ud fra dette Synspunkt, vilde naturligvis have været den, ligesom at anbefale Forsamlingen at antage Lovforslaget, saaledes som det er kommet fra det andet Thing, alene med den Forandring, som er en nødvendig Følge af det allerhøieste Rescript; denne Vej vilde have været den beqvemeste; men Udvalget har imidlertid troet dog at burde forsøge paa at gjøre noget Mere. Udvalgets Medlemmer have nemlig været enige om, at det, for at tilveiebringe et større Værn om Markfreden, og for at faae ophævet adskillige generende Indskrænkninger i den personlige Frihed, som ere en Følge af den tidligere Jagtlovgivning, kunde være meget ønskeligt, ved denne Leilighed at faae vedtaget nogle derhen sigtende Bestemmelser, og man har da ikke villet forsømme Noget af, hvad der stod i Udvalgets Magt, for at faae dette opnaaet, saasnart det kunde skee, uden at sætte Sagens Fremme i det Hele i Fare. Med dette Hen-

syn for Die har man troet, om Sagen at burde conferere med den ærede Indenrigsminister, for derved at erholde Sikkerhed for, hvorvidt man hos Ministeriet kunde vente at finde den Understøttelse for Comiteens Forslag, som man maatte ansee det for nødvendigt at have, hvis man skulde kunne gjøre sig noget sikkert Haab om, at Loven kunde komme ud allerede i nærværende Sæssion; og, som det vil sees af de foreliggende Uendringsforslag, er det ogsaa lykkes Udvalget at erholde Ministeriets Bisald til adskillige Forandringer i Lovforslaget i den antydede Retning, som uden tvivl vilde findes at have en ikke ringe Vigtighed og Betydning. Jeg skal imidlertid ikke for Diebliffet nærmere gaae ind paa disse Uendringsforslag; thi de vedkomme navnlig ikke det Affnit, som for Tiden er stillet under Behandling af den høitagtede Formand. De Paragrapher, som indbefattes i dette Affnit, indeholde alene de Bestemmelser, som henhøre til Lovforslagets almindelig Regel, at Grundeierne altid skulle være besjede til at indløse Jagtretten paa deres Eiendomme. En Forandring i disse Paragrapher er bleven en nødvendig Følge af det omtalte kongelige Rescript, og det er denne Forandring, som Comiteen har tilladt, sig at foreslaae i dens Forslag til en ny § 1, som skal træde istedetfor de første 3 Paragrapher i Udkastet, som det foreligger. Ligeledes er den Forandring, som Comiteen har tilladt sig at foreslaae i § 6, nemlig at de Ord „udenfor den kongelige Bildtbane“ skulde udgaae, en umiddelbar Følge af den samme Grund. Der er nu af en æret Rigsdagsmand fra Viborg Amt stillet et Forslag om et Tillæg til Udvalgets § 1. Dette Tillæg gaaer ikke ud paa at forandre denne Paragraphs Bestemmelser i Realiteten, men har alene til Hensigt en større Tydeliggjørelse af Paragraphen. Det kan maaffee være tvivlsomt, om en saadan Tydeliggjørelse kan anses som aldeles nødvendig. Imidlertid kan dog Udvalget ikke andet end finde, at det kan være ret hensigtsmæssigt, og man troer derfor at der vel kan være Anledning for Forsamlingen til at gaae ind paa dette Forslag. Hvad derimod det Forslag angaaer, som er stillet af adskillige ærede Rigsdagsmænd til en ny § 2,